

El jove Ricard Tamarit Torrella, fill i germà d'advocats, ha seguit la tradició paterna: **"Sempre he estat en contacte amb la judicatura i hi he conegut molts de professionals."**

Aquesta circumstància li ha permès també un contacte estret amb la problemàtica del sector: **"Durant l'etapa socialista, l'edat de jubilació va passar dels 70 anys als 65. Els advocats de més edat consideraven que aquell era precisament el moment en què la seva formació jurídica arribava al punt àlgid. De fet, ara mateix s'està proposant una ampliació de l'edat de jubilació fins als 72 anys, perquè hi ha un ampli grup de professionals que, aplicant la llei, haurien de ser substituïts per uns altres d'una generació massa jove. D'aquesta manera, es perdria el saber jurídic ja molt assentat per uns coneixements i una experiència inferiors."** Això no significa, tanmateix, que el nostre protagonista defensi a ultrança l'advocacia madura: **"Cal tenir en compte que, cada cop que canvia el Codi civil, tots els lletrats, joves i grans, es veuen obligats a tornar a partir del mateix punt."**

Parlant de formació, el nostre interlocutor, amb deu anys d'exercici, ens confessa que **"la meva preparació jurídica és fruit de les oposicions a notari a què em vaig presentar, i no dels estudis universitaris."** I també dels ensenyaments que el seu pare, en Xavier, li ha transmès al despatx familiar, que és on treballa en Ricard: **"El despatx mare és el de Barcelona. Posteriorment vam obrir-ne un altre a Mataró."** Després del mestratge patern, tots els germans han seguit el seu propi camí: **"Actualment jo m'estic al despatx de Barcelona, i al mateix edifici tenen el bufet els meus germans, el Xavier i l'Anna, que es dediquen a una altra branca del dret. L'Ignasi, el petit, és cap de l'assessoria jurídica d'una entitat financera."**

Centrem-nos, però, en l'ocupació del nostre entrevistat. És obvi que l'exercici en una ciutat com Mataró no té res a veure amb la pràctica a Barcelona: **"Si a Mataró un dels veïns comet un delictes, l'endemà ho sap tothom. D'altra banda, com que els jutjats són de dimensions reduïdes, el grau de confiança és més elevat, la qual cosa pot prestar-se a confusions. A la capital, en canvi, l'anonimat és el més habitual quan creues la porta de les dependències judicials."** Les xifres canten: **"Mentre que en tot el Maresme no hi ha més de vuit jutjats, a Barcelona n'hi ha 55 de civils, uns 40 de penals, 33 d'instrucció i l'Audiència."** Com a conseqüència, **"si tens un problema a Mataró i vols parlar-ne amb sa senyoria, el jutge et rebrà a l'acte, mentre que a la Ciutat Comtal t'hauràs d'esperar, suposant que et pugui rebre."**

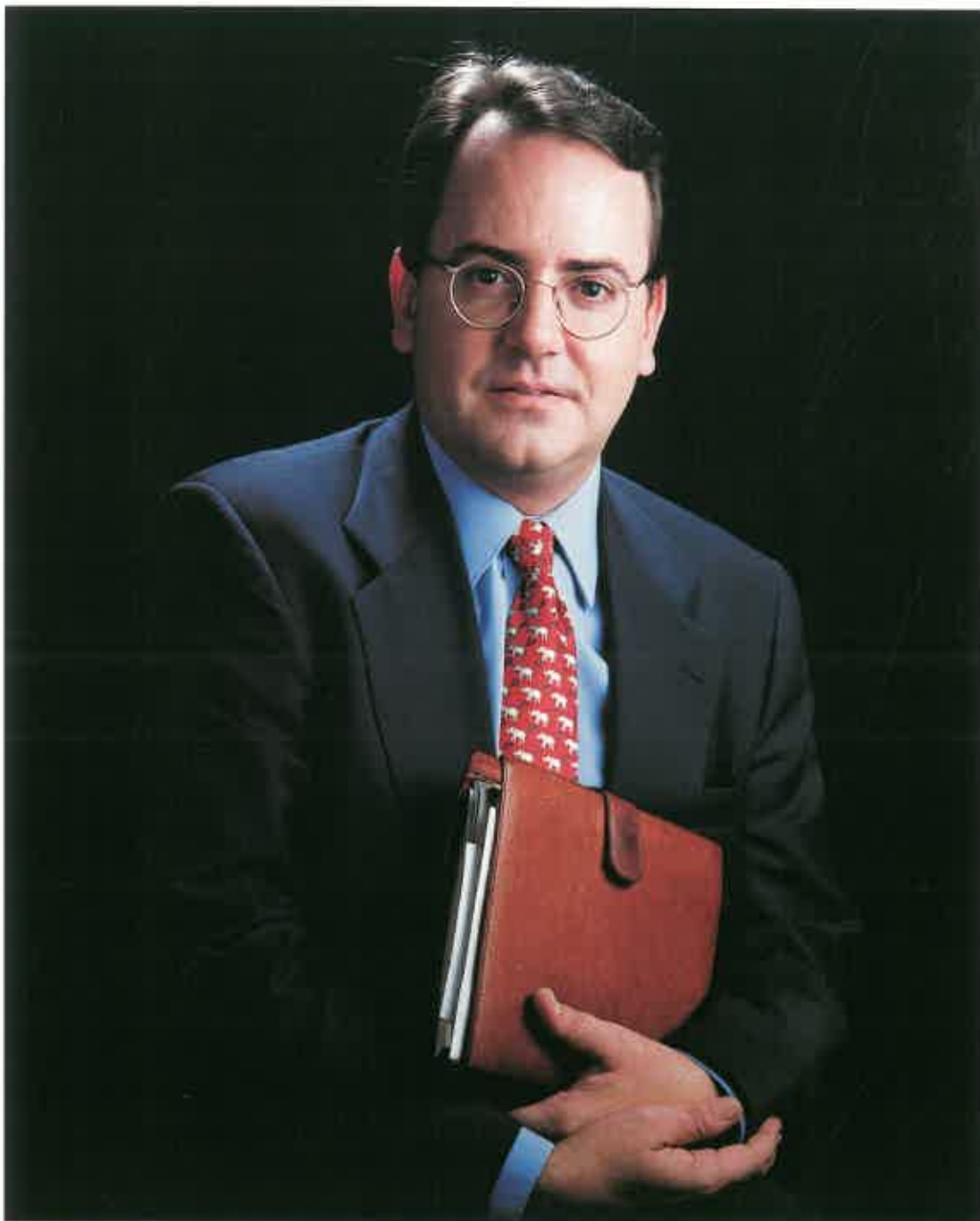
Al bufet de Barcelona, en Ricard manté la tradició del pare: **"Ens dediquem essencialment al dret civil i penal."** Assegura que aquesta segona faceta del despatx constitueix **"la més escabrosa: allò que per al públic no relacionat amb el món del dret resulta atractiu, per a nosaltres és el més feixuc. No és el mateix dir-li al client que ha perdut un plet i ha de pagar quatre milions de pesetes que comunicar-li que s'ha de fer la maleta per passar cinc anys a la presó."**

És clar que això no és tan greu si ho comparem amb l'època que va viure el pare del nostre protagonista, quan la pena de mort encara era vigent. Sobre aquest tema, en Ricard té les idees molt clares: **"Hi sóc contrari. Jo penso que la vida és un do que s'ha de conservar sempre, faci el que faci l'individu. No hi ha res que justifiqui aquesta pena, sobretot quan en molts de casos la justícia americana, per exemple, ha reconegut quaranta anys després d'executar un condemnat que era innocent."**

La indignitat de la societat és majúscula quan un condemnat a un considerable nombre d'anys de presó acaba veient la seva pena substancialment reduïda: **"En el seu moment hi havia, efectivament, una legislació penitenciària que atorgava tot un seguit de beneficis als condemnats, a fi i efecte que poguessin reconduir la seva pena mitjançant un bon comportament i altres incentius. En aquesta qüestió, el que ha de predominar és l'interès superior: quan es condemna algú no és perquè estigui reclòs a la presó, sinó per intentar que la seva conducta antisocial es corregeixi. Els integrants dels equips de tractament i observació de les presons són magnífiques persones. No podem parlar d'instint criminal, se sap positivament que una educació convenient dóna lloc a un individu social. La legislació penitenciària pretén reeducar els delinqüents."** Per desenvolupar aquesta tasca satisfactòriament, l'únic que es requereix són **"mitjans. De què serveix que algú ingressi a la presó, si aquesta no funciona per regenerar-lo? L'Administració no inverteix en centres ubicats fora de Barcelona, que tinguin les instal·lacions i els educadors pertinents, més preparats que la Model."**

Deixem el dret penal per comentar la seva activitat en l'àmbit civil: **"Freqüentment sorgeixen qüestions que, quan les estudiaves a la carrera, pensaves que no aplicaries mai, i l'exercici et revela que no són pas tan rares. Moltes vegades el client vol tenir la raó respecte al seu cas, i la seva indignació i set de justícia són tals que, per molt que l'adverteixis de les conseqüències que es podrien derivar d'un plet, vol recuperar l'honor tacat. Talment com al capellà, a l'advocat se li ha de dir tota la veritat, cal confiar-hi plenament. No admeto actuacions fora del que jo estableixo. En qualsevol cas, em sembla propi de la naturalesa humana que, en ocasions, el client vulgui conèixer una altra opinió."** Sigui com sigui, la prevenció es revela com el millor sistema per evitar una visita desesperada a ca l'advocat: **"Sovint t'arriba un empresari que a l'hora de constituir el negoci ha preferit estalviar-se la visita al lletrat i ha resolt tots els tràmits a cal notari. Com a resultat, comença a tenir problemes de tot tipus, ja que ningú no l'ha informat dels riscos que comportava la creació de la companyia."**

La visió del col·lectiu que en Ricard manifesta trenca amb molts tòpics generalitzats quan afirma que **"és molt més important el servei que es dóna que la imatge que es desprèn."** És aquest esperit jove que encarnen homes tan apassionats com en Ricard Tamarit el que pot acabar amb mites com el dels advocats inassequibles.

**“De forma freqüent
sorgeixen qüestions
que, quan les estudiaves
a la carrera, pensaves
que no aplicaries mai,
i l’exercici et revela que
no són pas tan rares”**

Ricard Tamarit - Barcelona (Barcelonès)